

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl samosoudkyní JUDr. Marií Švecovou ve věci žalobce [redacted] narozeného [redacted], bytem [redacted], zastoupeného advokátem JUDr. Ladislavem Košťálem, se sídlem Riviéra 123, 270 24 Zbečno, proti žalovanému **České republice - Státní pozemkový úřad**, IČO: 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3, zastoupenému advokátem JUDr. Radkem Jonášem, Ph.D., se sídlem U Roháčových kasáren 1555/10, 100 00 Praha 10 - Vršovice, o žalobě o vydání náhradních pozemků

t a k t o :

I. Nahrazuje se vůle žalovaného přijmout návrh žalobce na uzavření smlouvy o bezúplatném převodu pozemku [redacted] v obci a katastrálním území [redacted] ze dne 19.9.2016 v tomto znění:

Česká republika – Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, PSČ 130 00, IČO: 01312774,

na straně jedné jako „převodce“

a

[redacted] trvale bytem [redacted]

na straně druhé jako „nabyvatel“

uzavírají tuto

smlouvu o bezúplatném převodu pozemku

I.

- 1) Předmětem této smlouvy je bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu převáděného na nabyvatele jako náhrada za části pozemků dle pozemkového katastru parc. [redacted] původně v katastrálním území [redacted], nyní katastrální území [redacted] zapsaných v pozemkové knize pro katastrální území [redacted]

v knihovní vložce [REDAKCE] které se podle zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), nevydávají.

- 2) Nárok nabyvatele na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu podle zákona o půdě je dán rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, ze dne 28.2.2002 č.j. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 15.4.2002, a rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Praha ze dne 19.4.2004, č.j. [REDAKCE] které nabylo právní moci dne 4.5.2004. Nabyvatel nabyl uvedené nároky na bezúplatný převod jiného pozemku od svého otce [REDAKCE] smlouvou o bezúplatném postoupení nároku na převod jiného pozemku ve vlastnictví státu ze dne 31.5.2016.

II.

- 1) Převodce touto smlouvou bezúplatně převádí do výlučného vlastnictví nabyvatele jako náhradu za nevydané části pozemků dle pozemkového katastru parc.č. [REDAKCE] parc.č. [REDAKCE] a parc.č. [REDAKCE] původně v katastrálním území [REDAKCE], nyní katastrální území [REDAKCE], ve smyslu zákona o půdě pozemek dle katastru nemovitostí [REDAKCE] v obci [REDAKCE] v katastrálním území [REDAKCE]
- 2) Nabyvatel prohlašuje, že v předchozím odstavci uvedený pozemek [REDAKCE] v obci [REDAKCE] a katastrálním území [REDAKCE] přijímá do svého výlučného vlastnictví jako náhradu za části shora uvedených pozemků, které nelze ve smyslu zákona o půdě vydat.

III.

Nabyvatel prohlašuje, že si touto smlouvou převáděný pozemek prohlédl na místě samém, že se dostatečně seznámil s jeho stavem a že jej v tomto stavu přijímá do svého výlučného vlastnictví. Nabyvatel bere na vědomí, že převodce nezajišťuje zpřístupnění ani vytyčování hranic pozemků.

IV.

Nabyvatel nabývá vlastnické právo k touto smlouvou převáděnému pozemku vkladem práva do katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Most. Návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí podle této smlouvy podá nabyvatel.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí náhradu nákladů řízení v plné výši, která se určuje v písemném vyhotovení rozsudku částkou 28.326,-- Kč, a to k rukám právního zástupce žalobce.

III. Povinnost k zaplacení soudního poplatku státu – České republice - se žalovanému z důvodu uvedeného v ust. § 2 odst. 3 ve spojení s ust. 11 odst. 2 písm. a) zák.č. 549/91 Sb., tj. zákon o soudních poplatcích, nestanoví.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou dne 20.9.2016, jakožto osoba oprávněná (resp. právní nástupce osoby oprávněné) k bezúplatnému převodu jiného pozemku ve vlastnictví státu domáhal vůči žalovanému jakožto subjektu povinnému k uspokojení žalobcova práva na vydání náhradního pozemku za pozemky, které se podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zák.č. 229/91 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“) nevydávají, aby s ním žalobce uzavřel smlouvu o bezúplatném převodu pozemku [REDAKCE] v obci [REDAKCE] a katastrálním území [REDAKCE] ve znění jejího návrhu ze dne 19.9.2016, respektive aby soud posléze vydaným rozhodnutím nahradil projev vůle žalovaného přijmout návrh žalobce na uzavření smlouvy o bezúplatném převodu

pozemku [redacted] v obci a katastrálním území [redacted] ze dne 19.9.2016, a to ve znění uvedeném pod výrokem sub. I tohoto rozhodnutí, neboť žalovaný podle právního názoru žalobce odmítl veden nesprávným právním názorem návrh označené smlouvy o bezúplatném převodu předmětného náhradního pozemku bezdůvodně přijmout. Žalobce prokazoval jím uplatněný nárok listinnými důkazy včetně odkazů na dopadající judikaturu postupně soudy vytvořenou. S argumentací žalovaného, že žalobcem uplatněný nárok není po právu, protože žalobce má pouze nárok na poskytnutí finanční náhrady za nevydané pozemky, tento nesouhlasil a tento názor jako nesprávný v řízení vyvracel.

Žalovaný potvrdil, že odmítl jako osoba povinná návrh smlouvy o bezúplatném převodu pozemku [redacted] v obci a k.ú. [redacted] ze dne 19.9.2016 předložený žalobcem přijmout. Navrhoval, aby soud žalobu zamítl v celém rozsahu. Argumentoval tak, že v daném případě je pro vypořádání restitučního nároku osoby oprávněné podle zák.č. 229/91 Sb., tj. zákon o půdě ve znění pozdějších předpisů, podstatné posouzení předběžné otázky o zániku nároku oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku za pozemky, jež oprávněné osobě pro zákonem stanovenou překážku nelze vydat ve vazbě na článek VI zákona č. 253/2003 Sb. Poukazoval na skutečnost, že s ohledem na období, kdy byl žalobci jeho právním předchůdcem postoupen předmětný restituční nárok, není žalobce osobou vyloučenou z dopadu tzv. první restituční tečky, že proto má žalobce pouze nárok na poskytnutí finanční náhrady za nevydané pozemky, neboť v jeho případě právo na vydání náhradního pozemku zaniklo. Dále poukazoval na skutečnost, že se žalobce do žádné veřejné nabídky náhradních pozemků uveřejněné v období, kdy se stal žalobce vlastníkem restitučního nároku, ani nepřihlásil, že se proto nemůže úspěšně dovolávat tvrzení, že v jeho případě postupoval žalovaný jako povinný diskriminačně a liknavě. (blíže viz zejména podání žalovaného na č.l.: 59-62).

Při rozhodování ve věci vzal soud v úvahu, že žalobcem bylo prokázáno jako nesporné, že Magistrát hlavního města Prahy, Pozemkový úřad, rozhodl dne 28.2.2002, rozhodnutím č.j.: [redacted] [redacted] které nabylo právní moci dne 15.4.2002, tak, že za nevydanou část pozemku dle pozemkového katastru [redacted] role o výměře 3 678 m² v katastrálním území [redacted], nyní [redacted] (podle katastru nemovitostí část parcely [redacted]), přísluší oprávněným osobám: [redacted], r.č.: [redacted], dědečkovi žalobce, s nárokem k id. 1/2 a k id. 1/8, [redacted], r.č.: [redacted], matce žalobce, s nárokem k id. 1/8, [redacted], r.č.: [redacted], tetě žalobce, s nárokem k id. 1/8, [redacted], r.č.: [redacted] tetě žalobce, s nárokem k id. 1/8, náhrada o výměře 3 678 m² dle § 11 odst. 2 a § 17 zák.č. 229/91 Sb., popřípadě náhrada dle § 16 téhož zákona, protože označená část původní parcely o výměře 3 678 m² je částečně zastavěna obytným domem [redacted] a její zbytek slouží jako sídlištní zeleň, takže ji nelze v souladu s ust. § 11 odst. 1 písm.c) zák.č. 229/91 Sb. vydat. Dále bylo prokázáno, že rozhodnutím Ministerstva zemědělství, Pozemkový úřad Praha, č.j.: [redacted], ze dne 19.4.2004, které je v právní moci od 4.5.2004, bylo rozhodnuto, že oprávněným osobám: [redacted], r.č.: [redacted], dědečkovi žalobce, s nárokem k id. 5/8, [redacted], r.č.: [redacted], matce žalobce, s nárokem k id. 1/8, [redacted], r.č.: [redacted] tetě žalobce, s nárokem k id. 1/8, [redacted], r.č.: [redacted], tetě žalobce s nárokem k id. 1/8, za nevydané části pozemků dle pozemkového katastru parc.č. [redacted] a parc.č. [redacted] – obě role o výměře 47 610 m² v katastrálním území [redacted], nyní [redacted] (podle katastru nemovitostí části parcel [redacted] a [redacted]) přísluší náhrada podle § 22 odst. 2 a § 17 zák.č. 229/91 Sb., popřípadě náhrada dle § 16 téhož zákona, neboť pozemky nelze podle § 11 odst. 1 písm.c) zák. č. 229/91 Sb. oprávněné osobě, resp. jejím dědicům vydat. Za tyto pozemky bude oprávněné osobě, resp. dědicům oprávněné osoby poskytnut jiný pozemek podle § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. pozemkovým fondem, popř. finanční náhrada podle § 16 odst. 1 zák.č. 229/91 Sb., a to na základě výzvy oprávněného, resp. dědiců oprávněné osoby k vydání náhrady podle § 16 odst. 3 zák.č. 229/91

Sb.. Oprávněná osoba, resp. dědicové oprávněné osoby mají právo na převod pozemku ve vlastnictví státu do dvou let ode dne právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu. Po uplynutí této doby právo na převod pozemku ve vlastnictví státu zaniká (§ 13 odst. 6 a 7 zák.č. 229/91 Sb.). To žalovaný nezpochybnil.

Svou aktivní legitimaci k uplatnění práva na vydání náhradního pozemku za výše označené nevydané pozemky, pak žalobce prokazoval listinnými důkazy, a to smlouvou o bezúplatném postoupení pohledávky na náhradu za nevydané pozemky uzavřenou dne 2.4.2002 mezi [redacted] (dědečkem žalobce) a [redacted] (matkou žalobce) týkající se id. 5/8 části parcely podle pozemkového katastru [redacted] - role o výměře 3 678 m² (dle katastru nemovitostí část parcely [redacted]) v katastrálním území [redacted], kterýžto pozemek se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydává. Dále smlouvou o bezúplatném postoupení pohledávky na náhradu za nevydávané pozemky uzavřenou dne 14.11.2003 mezi [redacted] (tetou žalobce) a [redacted] (matkou žalobce) týkající se id. 1/8 části parcely podle pozemkového katastru [redacted] - role o výměře 3 678 m² (podle katastru parcely [redacted]) v katastrálním území [redacted], kterýžto pozemek se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydává. Dále smlouvou o bezúplatném postoupení pohledávky na náhradu za nevydávané pozemky ze dne 31.5.2004 uzavřenou mezi postupiteli [redacted] (dědečkem žalobce) a [redacted] (tetou žalobce) a postupníkem [redacted] (matkou žalobce) týkající se id. 5/8 a id. 1/8 části parcel podle pozemkového katastru [redacted] a [redacted], obě role o výměře 47 610 m² v katastrálním území [redacted] (podle katastru nemovitostí části parcel [redacted]), nyní v katastrálním území [redacted], kteréžto pozemky se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydávají. Dále smlouvou o bezúplatném postoupení pohledávky na náhradu za nevydávané pozemky ze dne 28.7.2004 uzavřenou mezi [redacted] (tetou žalobce) a [redacted] (matkou žalobce) týkající se id. 1/8 části parcely podle pozemkového katastru [redacted] - role o výměře 3 678 m² (dle katastru nemovitostí část parcely [redacted]) v katastrálním území [redacted], kterýžto pozemek se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydává, a dále se týkající id. 1/8 části parcel podle pozemkového katastru parc.č. [redacted] obě role o výměře 47 610 m² v katastrálním území [redacted] (podle katastru nemovitostí části parcel [redacted]), nyní v katastrálním území [redacted], kteréžto pozemky se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydávají. Dále smlouvou o bezúplatném postoupení pohledávky na náhradu za nevydávané pozemky ze dne 28.6.2005 uzavřenou mezi [redacted] (matkou žalobce) a [redacted] (otcem žalobce) týkající se celé části parcely podle pozemkového katastru parc.č. [redacted] - role o výměře 3 678 m² (dle katastru nemovitostí část parcely [redacted]) v katastrálním území [redacted], kterýžto pozemek se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydává, a dále se týkající celé části parcel podle pozemkového katastru [redacted] a parc.č. [redacted] obě role o výměře 47 610 m² v katastrálním území [redacted] (podle katastru nemovitostí části parcel [redacted]), nyní v katastrálním území [redacted], kteréžto pozemky se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydávají. Dále smlouvou o bezúplatném postoupení nároku na převod jiného pozemku ve vlastnictví státu ze dne 31.5.2016 uzavřenou mezi [redacted] (otcem žalobce) a [redacted] (tj. žalobcem) týkající se celé části parcely podle pozemkového katastru [redacted] - role o výměře 3 678 m² (dle katastru nemovitostí část parcely [redacted]) v katastrálním území [redacted], kterýžto pozemek se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydává, a dále se týkající celé části parcel podle pozemkového katastru [redacted] a parc.č. [redacted] obě role o výměře 47 610 m² v katastrálním území [redacted] (podle katastru nemovitostí části parcel [redacted]), nyní v katastrálním území Stodůlky, kteréžto pozemky se podle ust. § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. nevydávají. Obsah těchto listinných důkazů žalovaný nezpochybnil. Uvedl však, že je hodnotí jinak než pan žalobce,

nebot' z nich nedovozuje právo žalobce na vydání náhradního pozemku, nýbrž toliko právo žalobce na poskytnutí finanční náhrady za nevydané pozemky.

S tímto stanoviskem žalovaného žalobce nesouhlasil. Uvedl, že na žalobce se nevztahují ustanovení o zániku neuspokojeného práva – ustanovení § 16 odst. 6 a 7 zákona o půdě a článek VI. zákona č. 253/2003 Sb., jelikož on sám a také jeho právní předchůdci nárok získali bezúplatně, jednalo se vždy o osoby v příbuzenském poměru, které převodem nesledovaly cíle komerční či spekulativní. Uvedl, že v daném případě nelze stavět ani na pekuniárním účelu cese právě z důvodu, že při cesi, jak je uvedena výše, se vždy jednalo o převod bezúplatný mezi blízkými osobami, jež samy zemědělsky ne hospodaří, a to pro vysoký věk a nepříznivý zdravotní stav.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že újmu způsobenou při vyřizování předmětného restitučního nároku jeho právním předchůdcům právě z důvodu blízkosti těchto osob, které k němu byly v postavení dědy, matky, tety, otce, vnímal a nadále vnímá jako újmu vlastní, což jej opravňuje k tomu sdílet postavení svých předchůdců při vyřizování předmětného restitučního nároku, kteří museli s žalovaným vést v průběhu času také řadu soudních sporů, když žalovaný zpochybňoval jimi uplatněný restituční nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které nelze vydat.

Žalobce odkazoval, že s ohledem na okolnosti, za kterých on nabyl bezúplatným postoupením od osob jemu blízkých předmětný restituční nárok, mají být posouzeny v jeho prospěch úkony učiněné při vyřizování předmětného restitučního nároku jeho právními předchůdci. Jedná se o přihlášky k veřejné nabídce pozemků určených k převodu oprávněným osobám podle zákona č. 229/91 Sb., tj. zákona o půdě, které provedla vůči žalovanému, respektive vůči jeho právnímu předchůdci, paní [REDAKCE] (tj. matka žalobce) jako právní předchůdce žalobce, a to konkrétně ve dnech: 14.1.2004, 5.5.2004, 16.11.2004, 11.1.2005, 20.3.2005, 15.5.2005, a to vždy bezúspěšně, jak je zřejmé z písemného vyhodnocení nabídky pozemků z 22.10.2004 (viz přípis žalovaného z 3.12.2004), dále z písemného vyhodnocení nabídky pozemků ze dne 17.12.2004 (viz přípis žalovaného ze dne 16.2.2005), dále z písemného vyhodnocení nabídky pozemků ze dne 22.2.2005 (viz přípis žalovaného ze dne 1.7.2002), kdy této bylo vždy podáno vyrozumění, že o tentýž pozemek se přihlásilo více žadatelů, že žalovaný sestavil pořadí nabyvatelů podle přesně stanovených zásad, že žadatelka se neumístila na prvním místě v pořadí nabyvatelů, takže pozemek uvedený v její přihlášce bude převeden oprávněné osobě či osobám, které lépe vyhověly kritériím, stanoveným metodickými pokyny Pozemkového fondu ČR. V případě právního předchůdce žalobce pana [REDAKCE] (tj. otec žalobce) pak žalobce poukazoval na přípis žalovaného ze dne 25.10.2006, kterým žalovaný reagoval na jeho žádost ze dne 11.8.2006 o převod pozemku [REDAKCE] v k.ú. [REDAKCE] jako restituční náhrady za jeho nevydané pozemky. V tomto přípisu žalovaný panu [REDAKCE] sdělil, že jeho žádosti o převod označeného pozemku nelze vyhovět z důvodu, zák.č. 131/2006 Sb., část třetí, čl. IV, § 11a odst. 1 jej nezahrnuje mezi oprávněné osoby, kterým lze převést pozemek náhradní za pozemky nevydané, že důvodem je skutečnost, že své restituční nároky jmenovaný získal na základě postupní smlouvy a že tento fakt jej řadí mezi osoby definované zák.č. 178/2006 Sb., část druhá, čl. V, § 16 odst. 1 písm.b. Žalobce uvedl, že z obsahu tohoto přípisu vyplývá, že jeho předchůdce pan [REDAKCE] byl takto žalovaným z podávání přihlášek k veřejné nabídce pozemků určených k převodu oprávněným osobám podle zákona č. 229/91 Sb. uveřejněných Pozemkovým fondem ČR do budoucna vyloučen, neboť podle žalovaného nebyl osobou oprávněnou uplatnit předmětný restituční nárok, tj. nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se nevydávají. Žalobce v této souvislosti uvedl, že jeho předchůdce [REDAKCE] byl z tohoto důvodu nucen podat u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 18.4.2005 žalobu proti žalovanému, kterou se domáhal uzavření smlouvy, na jejímž základě by mu byly bezúplatně převedeny pozemky jako náhrada za části pozemků podle

pozemkového katastru [REDAKCE], [REDAKCE] původně v katastrálním území [REDAKCE], nyní katastrálním území [REDAKCE] zapsaných v pozemkové knize pro katastrální území [REDAKCE] v knihovni vložce [REDAKCE] které podle zákona o půdě nelze vydat. Řízení o této žalobě bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn.: [REDAKCE] od 18.4.2005. V této věci rozhodl Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem č.j.: [REDAKCE] vydaným dne 15.2.2012, a to tak, že žalovanému uložil, aby s [REDAKCE] uzavřel smlouvu o bezúplatném převodu pozemků uvedených v žalobě. Žalobce poukazoval na skutečnost, že tento rozsudek nebyl rozsudkem konečným, neboť ve věci rozhodoval ještě posléze pod sp.zn.: [REDAKCE] Nejvyšší soud ČR, který rozsudkem č.j.: [REDAKCE], vydaným dne 17.2.2015, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE], ze dne 6.12.2012. Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j.: [REDAKCE] ze dne 17.12.2015, mimo jiného vyplývá, že v případě [REDAKCE], který získal právo na převod náhradních pozemků postoupením od své manželky paní [REDAKCE] (coby jedné z původně oprávněných osob), tento nárok podle ustanovení článku VI zákona č. 253/2013 Sb. nezanikl. Důsledně tomuto právnímu názoru Nejvyššího soudu ČR pak ve svém novém rozhodnutí – v rozsudku č.j.: [REDAKCE], ze dne 12.11.2015, žalobě [REDAKCE] vyhověl a uložil žalovanému povinnost, aby s ním uzavřel smlouvu o bezúplatném převodu pozemků specifikovaných pod bodem I výroku tohoto rozsudku, a to z důvodu, že pan [REDAKCE] byl shledán osobou oprávněnou k uzavření smlouvy o bezúplatném převodu náhradních pozemků za pozemky, které se nevydávají. Rozsudek Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE] ze dne 12.11.2015, nabyl právní moci dne 15.1.2016. Žalobce poukazoval na skutečnost, že soudní řízení, ve kterém se řešila předběžná otázka, zda žalobcův otec pan [REDAKCE] je osobou oprávněnou uplatnit nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se nevydávají podle zákona o půdě, vůči žalovanému, respektive právnímu předchůdci žalovaného, které bylo u Obvodního soudu pro Prahu 5 zahájeno žalobou podanou dne 18.4.2005 a které bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn.: [REDAKCE], u Městského soudu v Praze pak pod sp.zn.: [REDAKCE] u Nejvyššího soudu ČR pak pod sp.zn.: [REDAKCE] bylo pravomocně skončeno až dne 15.1.2016, kdy teprve bylo na jisto postaveno, že otec žalobce pan [REDAKCE] je osobou oprávněnou žádat o vydání náhradních pozemků za pozemky, které se nevydávají vůči žalovanému, respektive právnímu předchůdci žalovaného. Žalobce uvedl, že délku uvedeného soudního řízení nelze pak žalobci přičítat k tíži, neboť žalobce, či jeho předchůdce pan [REDAKCE] nemohl délku předmětného soudního řízení ovlivnit. Odkazoval dále na skutečnost, že do doby, než bylo rozhodnuto v označeném soudním řízení o tom, že pan [REDAKCE] je osobou oprávněnou žádat o vydání náhradních pozemků za pozemky, které se nevydávají, nemělo s ohledem na stanovisko žalovaného smysl, aby se [REDAKCE] přihlašoval k veřejné nabídce pozemků určených k převodu oprávněným osobám podle zák.č. 229/91 Sb., neboť žalovaný by jej dle jeho názoru jako osobu neoprávněnou z vyřízení přihlášek vyřadil, aniž by se věcně jeho přihláškou zabýval (viz dopis žalovaného ze dne 25.10.2006). Žalobce dále uvedl, že mu také nelze přičítat k tíži ani skutečnost, že v období od 18.4.2005 do 15.1.2016, ve kterém bylo vedeno řízení o žalobě [REDAKCE] u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn.: [REDAKCE], došlo na druhé straně žalovaným k vydání náhradních pozemků za pozemky, které nelze podle zákona o půdě vydat, osobám, které nabyly restituční nárok od původních oprávněných na rozdíl od žalobce a jeho právních předchůdců postupnými smlouvami za úplatu, a to z komerčních a spekulativních důvodů, což vedlo v průběhu let k vyčerpání náhradních pozemků ve vlastnictví státu vhodných z hlediska jejich kvality, velikosti a konečně i polohy k uspokojení nároku žalobce, respektive jeho právních předchůdců, na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají. To žalobce prokazoval kupříkladu kupní smlouvou č. [REDAKCE] ze dne 2.10.2003 uzavřenou mezi právním předchůdcem žalovaného – Pozemkovým fondem ČR jako prodávajícím a [REDAKCE] jako kupujícím, který nabyl postavení osoby

oprávněné na základě postupní smlouvy ze dne 30.4.2003, kterou tento uzavřel za úplaty s původními oprávněnými, tj. [REDAKCE] a [REDAKCE] a dále na základě úplatné postupní smlouvy ze dne 6.6.2003, kterou jmenovaný uzavřel s původními oprávněnými – tj. [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] u, [REDAKCE] a I [REDAKCE]. Dále žalobce odkazoval také na smlouvu o převodu pozemků číslo [REDAKCE] ze dne 11.12.2002 uzavřenou mezi Pozemkovým fondem ČR jako předávajícím a paní [REDAKCE] jako osobou oprávněnou (nabyvatelem), přičemž z obsahu smlouvy mimo jiného vyplývá, že tato nabyla nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají, od osob, které uzavřely postupní smlouvu s původními oprávněnými osobami, a to za úplatu, tedy z komerčních a spekulativních důvodů. Žalobce také odkazoval na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j.: [REDAKCE], ze dne 28.12.2005, kterým bylo rozhodnuto o povinnosti Pozemkového fondu ČR vydat žalobci [REDAKCE] pozemky specifikované pod bodem I výroku tohoto rozsudku, přičemž z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že [REDAKCE] nabyl nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají, od původních oprávněných na základě postupní smlouvy ze dne 17.2.2004, dále od dalších původně oprávněných osob na základě postupní smlouvy ze dne 19.4.2004, dále na základě postupní smlouvy od dalších původně oprávněných na základě postupní smlouvy ze dne 27.4.2004. Žalobce poukazoval na skutečnost, že v tomto případě se žalovaný, respektive jeho právní zástupce neodkazoval na příslušný metodický pokyn jako tomu činil v případě žalobcových předchůdců a nezpochybnil ani, zda jmenované osoby, které nabyly restituční nároky kupní smlouvou nebo smlouvou postupní za úplatu, jsou osobami oprávněnými žádat o vydání náhradních pozemků na místo původních oprávněných osob. V případě [REDAKCE] žalovaný akceptoval zcela rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j.: [REDAKCE], aniž by se domáhal přezkoumání jeho správnosti v odvolacím řízení. Zde žalobce odkazoval na skutečnost, že z uvedených listin je zřejmé, že v případě předchůdců žalobce postupoval žalovaný skutečně diskriminačně, když jiné žadatele o vydání náhradních pozemků, jak je zřejmé z uvedených příkladů, nijak v jejich nárocích neomezoval a akceptoval bez dalšího i prvostupňové rozhodnutí soudu, jestliže se jednalo o nárok uplatněný u soudu. Obranu žalovaného, že tento musel respektovat příslušné metodické pokyny, žalobce označil za účelovou. V této souvislosti poukazoval také na skutečnost, že jeho předchůdci museli vést s žalovaným u soudu spor i o ocenění restitučního nároku, a to u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp.zn.: [REDAKCE] neboť žalovaný při ocenění restitučního nároku odmítal argumentaci předchůdců žalobce, že se jednalo o pozemky stavební, za které přísluší vyšší cena, v čemž jim Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem č.j.: [REDAKCE] ze dne 27.10.2010, vyhověl. Proti tomuto rozsudku si podal žalovaný odvolání, avšak Městský soud v Praze v odvolacím řízení rozsudkem č.j.: [REDAKCE] ze dne 2.6.2011, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 jako věcně správný potvrdil. Podle výroku sub. I rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j.: [REDAKCE] ze dne 27.10.2010, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE] ze dne 2.6.2011, nárok předchůdce žalobce pana [REDAKCE] na bezúplatný převod do vlastnictví jiných pozemků státu podle § 11 odst. 2 zák.č. 229/91 Sb. za nevydanou část pozemku podle pozemkového katastru [REDAKCE] – role o výměře 24.024 m2 zapsanou v pozemkové knize pro katastrální území [REDAKCE] v knihovní vložce číslo 26, nyní v katastrálním území [REDAKCE], činí v cenách ke dni 24.června 1991 částku 4.684.680,-- Kč a za nevydanou část pozemku podle pozemkového katastru [REDAKCE] – role o výměře 3.678 m2 zapsanou v pozemkové knize pro katastrální území [REDAKCE] v knihovní vložce [REDAKCE], nyní v katastrálním území [REDAKCE], činí v cenách ke dni 24. června 1991 částku 717.210,-- Kč. Žalobce na tomto místě poukazoval na skutečnost, že také soudní řízení o ceně restitučního nároku, které musel u soudu vést proti žalovanému jeho předchůdce pan [REDAKCE] bylo další překážkou, kterou tento musel vyřešit vůči žalovanému, který setrval na jím provedeném ocenění restitučního nároku a zpochybňoval, že by se jednalo o

stavební pozemky. Zde žalobce odkazoval na obsah dopisu Pozemkového fondu ČR ze dne 19.3.2004.

Žalobce uvedl, že jeho tvrzení o liknavosti žalovaného při vyřizování restitučního nároku předchůdců žalobce je opodstatněné, což dovozoval ze skutečnosti, že jeho předchůdkyně paní [REDAKCE] se pokusila v zájmu urychlení vyřízení záležitosti obrátit na přímo na ministra zemědělství ČR pana [REDAKCE] který jí dne 5.1.2006 odpověděl, že už není možné uzavření smíru mezi oprávněnou osobou a Pozemkovým fondem ČR v případě restitučních nároků, protože to pozastavil výkonný výbor Pozemkového fondu ČR do doby, než o dalším postupu rozhodne nově zvolené prezidium Pozemkového fondu ČR. Neúspěšné byly také pokusy [REDAKCE] o mimosoudní vyřízení záležitosti (viz jeho dopis ze dne 27.7.2015 a dále dopis ze dne 4.1.2016).

Tvrzení, že v případě žalobce jsou splněny zákonem stanovené předpoklady, aby se tento domáhal vypořádání svého restitučního nároku na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu náhradou za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají, a to i převodem žalobcem konkrétně označených pozemků ve vlastnictví státu, které žalovaný nezahrnul do své veřejné nabídky určené oprávněným osobám, žalobce dovozoval z liknavého a diskriminačního postupu žalovaného, jak na něj výše poukázal a jak jej také doložil. Dále je opíral též o skutečnosti objektivně existující, uvedené v dokumentu označeném jako „Důvodová zpráva k zákonu, kterým se mění zákon č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů“, a to o pasáž na straně 9 a na straně 12. Na straně 9 se nachází graf, ve kterém je zaznamenána převáděná výměra pozemků v letech 1993 až 2014, přičemž z grafu je zřejmé, že množství nabízených pozemků klesá. Pod grafem je připojena tabulka úspěšnosti restituční nabídky vyjádřená převodem na procenta; je tam uvedeno, že úspěšnost v procentech představuje 18 %, což je velice nízké procento, které svědčí o tom, že pozemky, které jsou v nabídce nejsou takové kvality, aby o ně oprávněné osoby projevovaly vážný zájem. Na straně 12 pak žalobce odkazoval na textovou část, ze které vyplývá, že stát už v podstatě nedisponuje pozemky vhodnými k uspokojování oprávněných osob, které by mohl nabízet jako pozemky náhradní, tedy náhradou za nevydávané pozemky.

Skutková zjištění učiněná soudem z výše uvedených důkazů, žalovaný nezpochybnil. Na svou obranu však uvedl, že pokud se týče jeho postupu poznamenaného určitou opatrností, jakož i tím, že v prvotní fázi vyřizování restitučních nároků nebyla dána žádná omezení vůči oprávněným osobám, které získaly restituční nároky jejich postoupením od původních oprávněných, které mohly uplatnit takto získaný nárok na vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají, kdekoli, tedy i na území hlavního města Prahy a jeho okolí, kdy zvýhodněn byl ten žadatel, který v blízkosti pozemku zahrnutého do veřejné nabídky už nějaký pozemek vlastnil, že se tedy vůči předchůdcům žalobce nedopustil žalovaný nějakého nedovoleného postupu. Nejasný byl také výklad právní úpravy tzv. první restituční tečky, kdy až postupem času se ustálil výklad, na které osoby tzv. první restituční tečka dopadá a které osoby jsou naopak z dopadu tzv. první restituční tečky vyloučeny, že toto nemohl žalovaný dopředu předjímat, jaký výklad se nakonec ustálí v praxi.

Žalobce uvedl, že určitou prvotní živelnost připuštěnou při vyřizování restitučních nároků a její dopady, jakož i nejasnosti v případě výkladu zákona v ustanovení o tzv. první restituční tečce, nelze klást k tíži žalobce, který po řadu let se pokouší uspokojit svůj legitimní nárok na plnění podle zákona č. 229/91 Sb., který byl přiznán jeho právním předchůdcům a který on na rozdíl od tzv. spekulantů nabyt bezúplatně, aniž by sledoval komerční či jiné spekulativní cíle. Toto svoje stanovisko žalobce opíral o jím provedené odkazy na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a též Ústavního soudu ČR uvedenou v jeho písemných podáních a zmíněnou též v jeho přednesech před soudem prvního stupně při soudních jednáních.

V rámci právního posouzení věci musel soud s ohledem na jím provedená skutková zjištění nejprve posoudit, zda je žalobce osobou oprávněnou žádat o vydání náhradních pozemků za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají.

Žalobce poukazoval na ust. § 33a) odst. 1 zák.č. 229/91 Sb., tj. zákon o půdě, dle kterého platí, že veškeré nároky na poskytnutí náhrad podle tohoto zákona a nároky na vydání podílu podle zákona č. 42/92 Sb. jsou pohledávkami, které lze smluvně převádět na jiné osoby, že nabyvatel má postavení osoby oprávněné podle tohoto zákona a podle zák.č. 42/92 Sb. V řízení bylo v daném případě prokázáno, že žalobce, tak i jeho předchůdce pan [REDAKCE], nabyly svůj nárok na poskytnutí náhrad podle zák.č. 229/91 Sb., tj. zákona o půdě, na základě smlouvy o postoupení pohledávky na náhradu za nevydané pozemky ze dne 28.6.2005 v případě [REDAKCE] a na základě smlouvy o postoupení pohledávky na náhradu za nevydané pozemky ze dne 31.5.2016 v případě žalobce [REDAKCE]. Takto se stal jak předchůdce žalobce [REDAKCE], tak žalobce sám ve smyslu ust. § 33a odst. 1 zák.č. 229/91 Sb. osobou oprávněnou.

Z ust. § 13 odst. 6 a 7 zák.č. 229/91 Sb. vyplývá, že oprávněná osoba má právo na převod pozemku ve vlastnictví státu do 2 let ode dne právní moci rozhodnutí Pozemkového úřadu, že po uplynutí této doby právo na převod pozemku ve vlastnictví státu zaniká. Z článku VI zákona č. 253/2003 Sb. vyplývá, že pokud rozhodnutí Pozemkového úřadu nabylo právní moci anebo nárok na převod byl uplatněn před účinností tohoto zákona, že lhůta pro převod končí dnem 31. prosince 2005. Žalovaný v této souvislosti akceptoval rozsudek Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE], ze dne 12.11.2015, a v něm vyslovený právní názor vycházející z rozsudku Nejvyššího soudu ČR č.j.: [REDAKCE] ze dne 17.2.2015, že na předchůdce žalobce [REDAKCE] se nevztahují ustanovení o zániku neuspokojeného práva – tedy ustanovení § 13 odst. 6 a 7 zák.č. 229/91 Sb. a článek VI. zákona č. 253/2003 Sb., protože nárok získal bezúplatně od své manželky [REDAKCE] jako jedné z původních oprávněných a převodem nesledoval cíle komerční či spekulativní. Žalovaný tvrdil, že tuto argumentaci však nelze vztáhnout na žalobce [REDAKCE] který se stal vlastníkem tzv. restituční pohledávky až dne 31.5.2016. Tvrdil, že žalobce má podle ust. § 16 odst.1 zák.č. 229/91 Sb. pouze nárok na peněžitou náhradu za pozemky, které se podle zákona o půdě nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek. V odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE] ze dne 12.11.2015, je na č.l.: 1129 (dole) uvedeno, že typickým příkladem osoby, jež nesleduje cíle spekulativní či komerční, může být právě osoba, jež nabyvá restituční ho nároku jako prostředku k získání zemědělských pozemků za účelem rozšíření zemědělského hospodaření. Pekuniární účely cese mohou být ovšemleckdy vyloučeny i u těch osob, jež samy zemědělsky nehopodaří, např. tehdy, jde-li o nabytí od osoby blízké (odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn.: [REDAKCE] jakož i dalšími rozhodnutími). Citované judikturní závěry byly následně reflektovány i zákonodárcem, jenž přijetím zákona č. 75/2012 Sb. s účinností od 12.3.2012 změnil zákon č. 229/91 Sb., konkrétně v jeho ustanovení § 13, do něhož nově včlenil ustanovení odstavce 8. Podle článku II. přechodná ustanovení bodu 1, „ustanovení § 13 odst. 8 písm. b) zákona o půdě se vztahuje i na převod práva mezi oprávněnou osobou nebo jejím dědicem, jemuž vzniklo právo na jiný pozemek podle § 11 odst. 2 zákona o půdě na straně jedné, a příbuzným v řadě přímé, manželem, partnerem nebo sourozencem na straně druhé, uskutečněný nejpozději do dne účinnosti zákona.“ Okresní soud v Mostě v rámci řízení u něj vedeného pod sp.zn.: [REDAKCE] nezjistil žádné významné okolnosti, které by odůvodňovaly, aby se odklonil od právního názoru týkajícího se osoby oprávněné vysloveného v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze č.j.: [REDAKCE] ze dne 12.11.2015, jakož i od právního názoru vysloveného Nejvyšším soudem ČR v odůvodnění rozsudku č.j.: [REDAKCE], ze dne 17.2.2015, neboť žalobce je potomkem v linii přímé vůči původní oprávněné [REDAKCE] a také vůči jejímu nástupci [REDAKCE] kteří jsou jeho rodiči.

Uzavřením smlouvy o postoupení tzv. restituční pohledávky s [redacted] dne 31.5.2016 rozhodně žalobce nesledoval nějaké komerční nebo spekulativní cíle, když uzavření této smlouvy bylo bezúplatné a vyvolal je věk a nepříznivý zdravotní stav na straně [redacted] a také délka doby, po kterou se řeší uspokojení přiznaného restitučního nároku. Soud proto k námitce žalovaného, že žalobce by měl být osobou oprávněnou toliko na vydání peněžité náhrady podle ust. § 16 odst. 1 zák.č. 229/91 Sb. při rozhodování ve věci nepřihlížel, neboť ji považoval z uvedených důvodů za neopodstatněnou. Podle názoru soudu žalobce sdílí v plném rozsahu postavení svých předchůdců a ustanovení § 13 odst. 6 a 7 zák.č.229/91 Sb. a dále ust. článku VI. zákona č. 253/2003 Sb. na jeho osobu nedopadá.

Důsledně tomuto závěru se pak soud v rámci právního posouzení věci zabýval tím, zda je žaloba důvodná i co do požadavku žalobce na vydání konkrétních náhradních pozemků podle ust. § 11 odst. 2 zákona o půdě. Základním předpokladem úspěšnosti takovéto žaloby je zjištění, že žalovaný při uspokojení restitučního nároku oprávněné osoby postupoval liknavě. Skutkový základ pro posouzení, zda postup žalovaného byl liknavý či nikoliv, je dán již skutkovými zjištěními učiněnými Obvodním soudem pro Prahu 5 v řízení vedeném pod sp.zn.: [redacted] ze kterých vycházel při vydání rozsudku č.j.: [redacted] také Městský soud v Praze. Shodný závěr učinil na základě dokazování provedeného v řízení vedeném pod sp.zn.: [redacted] také zdejší soud, neboť jak právní předchůdci žalobce, tak stávající žalobce pak sám, museli v průběhu vyřizování restitučního nároku se podanými žalobami bránit proti zamítavým stanoviskům žalovaného a úspěšně pak prokázali, že žalovaný upřednostňoval při vyřizování restitučních nároků jiné žadatele kupříkladu na úkor předchůdkyně žalobce paní [redacted]. Žalovaný upřednostňoval úplatné převody, z nichž měl prospěch, a to i přesto, že měl zákonnou povinnost převádět náhradní pozemky. Do roku 2017 žalovaný dosud neuspokojil nárok žalobce na bezúplatný převod pozemků do jeho vlastnictví, a to ani po té, co již byl vydán rozsudek Městského soudu v Praze č.j.: [redacted], ze dne 12.11.2015, jímž byly případné výkladové problémy spojené s aplikací zák.č. 229/91 Sb. na poměry předchůdce žalobce [redacted] již vyřešeny. Jednání žalovaného proto soud kvalifikoval jako svévoli a liknavost opravňující žalobce požadovat konkrétní náhradní pozemky, aniž by bylo třeba jejich předchozích zahrnutí do veřejné nabídky.

Z provedeného dokazování vyplývá, že pozemek [redacted] v obci a katastrálním území [redacted] je vhodný k převodu na vypořádání nároku žalobce a že jeho vydání nebrání žádná překážka ve smyslu ust. § 6 zák.č. 503/2012 Sb. (viz zpráva na č.l.:65-66). Účastníci se shodli na tom, že ohledně ocenění tohoto náhradního pozemku žalobce akceptuje v celém rozsahu závěr znaleckého posudku č.: [redacted] ze dne 24.1.2017, o ocenění pozemkové parcely [redacted] v k.ú. [redacted] a v obci [redacted] podaný znalkyní paní [redacted] na základě objednávky žalovaného, dle kterého činí zjištěná cena tohoto pozemku 59.076,00 Kč. (viz č.l.: 44-48). Nebylo proto třeba provádět dokazování ke zjištění ceny předmětného pozemku. Hodnota žalobcem požadovaného pozemku koresponduje s hodnotou restitučního nároku žalobce (viz listina o ocenění restitučního nároku žalobce). Žalovaným nebylo zpochybněno tvrzení žalobcovo, že dosud nebyl uspokojen předmětný restituční nárok žalobce v celém rozsahu, že zde zůstává zbylá část nároku, s jejímž uspokojením je žalovaný v prodlení. S ohledem na obsah námitek žalovaného opřel soud závěr, že žaloba byla v daném případě podána žalobcem důvodně, vedle výše uvedených závěrů právních, též o judikaturu Nejvyššího soudu ČR – konkrétně o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn.: [redacted], ze dne 15.7.2015, že nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku je právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu. Důvodnost žaloby na uložení povinnosti Pozemkovému fondu ČR – nyní Pozemkovému úřadu ČR - uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu konkrétních náhradních pozemků není třeba – při liknavém postupu fondu – pozemkového úřadu – vázat na podmínku předchozího

zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky. Ani postup podle nového ustanovení § 11a zákona o půdě (jež zásadně předpokládá převod pozemku oprávněným osobám na základě veřejných nabídek Pozemkového fondu ČR – nyní Pozemkového úřadu ČR) nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinnosti Pozemkového fondu ČR – nyní Pozemkového úřadu ČR – k převodu náhradních pozemků. Po provedeném dokazování soud v daném případě zjistil, že nárok žalobce nebyl dosud zákonem regulérním způsobem zcela uspokojen, na to navzdory aktivnímu přístupu žalobce, respektive jeho předchůdců, kteří se v minulosti účastnili nabídkových řízení, v nichž se ucházeli o převod pozemku z veřejné nabídky žalovaného, respektive jejího předchůdce Pozemkového fondu ČR. Významnou okolností spolupůsobící v tom, že nárok žalobce dosud nebyl uspokojen v celém rozsahu, byla i nedostatečná veřejná nabídka pozemků k převodu z vlastnictví státu, jakož i dřívější postup Pozemkového fondu ČR, jenž před oprávněnými osobami (do jejichž okruhu patří též žalobce a jeho předchůdci) upřednostňoval při převodech jiné osoby. Soud tedy uzavírá právní posouzení věci tak, že s ohledem na skutková zjištění, která učinil, a na provedené právní posouzení věci, je žaloba, ve které se žalobce domáhá nahrazení projevu vůle žalovaného ve smyslu ust. § 161 odst. 3 občanského soudního řádu důvodná v celém rozsahu. Tomuto závěru pak také odpovídá znění výroku pod bodem I tohoto rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 ve spojení s ust. § 142a) odst.1 občanského soudního řádu. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, žádal zaplatit na nákladech řízení částku 1.000,-- Kč vynaloženou na zaplacení soudního poplatku z návrhu na nařízení předběžného opatření. Dále žádal zaplatit odměnu za právní zastoupení advokátem před soudem prvního stupně s tím, že mu byla jeho právním zástupcem poskytnuta právní pomoc v rozsahu 7 úkonů právní služby (tj. příprava a převzetí zastoupení, podání žalobce ze dne 3.4.2017, účast zástupce žalobce na jednání dne 9.10.2017, které přesáhlo 2 hodiny, takže se jedná o 2 úkony právní služby, dále o podání žalobce ze dne 16.10.2017, účast zástupce žalobce na jednání dne 13.11.2017). Výše odměny za jeden úkon právní služby byla stanovena podle vyhl.č. 177/96 Sb. S ohledem na daný předmět řízení se za tarifní hodnotu pro stanovení výše odměny zástupce žalobce považuje podle ust. § 9 odst. 3 písm.b) vyhl.č. 177/96 Sb. částka 35.000,-- Kč, neboť se jednalo o žalobu o nahrazení projevu vůle směřujícího ke vzniku právního jednání (smlouvy). Z ust. § 7 vyhl.č. 177/96 Sb. se podává, že z tarifní hodnoty ve výši 35.000,-- Kč činí odměna za právní zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby částku 2.500,-- Kč. Za 7 úkonů právní služby pak činí odměna částku 17.500,-- Kč. K této odměně náleží právnímu zástupci žalobce náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. v paušální částce 300,-- Kč za jeden úkon právní služby, což v daném případě za 7 úkonů právní služby představuje částku 2.100,-- Kč (300,- Kč x 7 = 2.100,- Kč). V souvislosti účastí právního zástupce na jednání dne 9.10.2017 a dále dne 13.11.2017 žádal žalobce uhradit též náhradu cestovních výdajů svého právního zástupce podle ust. § 13 odst. 4 vyhl.č. 177/96 Sb., a to osobním automobilem, kdy ve směru Zbečno – Most a zpět byla ujeta vzdálenost 4 x 79 km. S ohledem na technické parametry užitého vozidla uvedené ve velkém technickém průkazu činila průměrná spotřeba pohonných hmot na 100 km 6,1 litru nafty. S ohledem na sazby náhrady za spotřebované pohonné hmoty a náhrady za amortizaci vozidla uvedené v prováděcím právním předpisu pak činila náhrada cestovních výdajů celkem částku 1.783,70 Kč. Právnímu zástupci žalobce dále náleží podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl.č. 177/96 Sb. náhrada za promeškaný čas v rozsahu 12-ti půlhodin po 100,-- Kč, tj. částka 1.200,-- Kč. Celkem dle tohoto propočtu pak činí odměna za právní zastoupení žalobce advokátem před soudem prvního stupně částku 22.583,70 Kč. Právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle ust. § 137 odst. 3 písm. a) občanského soudního řádu mu proto náleží ještě náhrada za 21 % daň z přidané hodnoty z částky 22.583,70 Kč, což je částka 4.742,77 Kč. Celkem tedy činí odměna za právní zastoupení žalobce advokátem před soudem prvního stupně včetně náhrady za daň z přidané hodnoty částku 27.326,277 Kč, tj. po zaokrouhlení částka 27.326,-- Kč. Po připočtení náhrady za

zaplacený soudní poplatek z předběžného opatření pak činí náhrada nákladů řízení na straně žalobce celkem částku 28.326,-- Kč. Žalovanému, který v řízení zcela podlehl, bylo proto uloženo, aby tento zaplatil žalobci na nákladech řízení celkem částku 28.326,-- Kč, a to k rukám právního zástupce žalobce podle ust. § 149 odst. 1 občanského soudního řádu. Výši náhrady nákladů řízení soud určil až v písemném vyhotovení rozhodnutí podle ust. § 151 odst. 5 o.s.ř. (viz výrok sub. II).

Žalobce byl v předmětném řízení osvobozen od soudních poplatků z podané žaloby podle ust. § 11 odst. 2 písm. j) zák.č. 549/91 Sb., tj. zákon o soudních poplatcích. Podle ust. § 2 odst. 3 zák.č. 549/91 Sb. platí, že je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, že zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen. V daném případě žalovanému, který je od soudních poplatků osvobozen podle ust. § 11 odst. 2 písm. a) zák.č. 549/91 Sb., povinnost k zaplacení soudního poplatku na místo žalobce stanovena nebyla. (viz výrok sub. III).

Lhůta pro zaplacení náhrady nákladů řízení byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. v délce 15-ti dnů.

Rozsudek ukládající prohlášení vůle se nevykonává žádným ze způsobů výkonu rozhodnutí, tedy ani pokutami podle ust. § 351 o.s.ř., poněvadž nahrazuje prohlášení vůle (viz ust. § 161 odst. 3 o.s.ř.). Týká-li se nemovitosti je podkladem pro záznam do katastru nemovitostí.

Tolik odůvodnění rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat odvolání do 15-ti dnů od dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li splněna dobrovolně povinnost uložená žalovanému ve výroku sub. II, lze se splnění této povinnosti domáhat soudním výkonem rozhodnutí, respektive exekucí.

V Mostě dne 13. listopadu 2017

JUDr. Marie Švecová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Němcová